

Cseh Katalin

ELMÚLT

Sok minden elmúlt jó is rossz is kellemes és kellemetlen
öröm meg bánat s ami elmúlt az már nincs
vagy egyszerűen csak elült valahol a tudatalattiban
elvermelte a lélek ami elmúlt az hirtelen
archiváló dobozba kerül az archiváló doboz meg
szépen óvatosan merül a feledésbe
ami elmúlt már nem fáj néha sajog
olykor bizsereg finoman megérinti
a bőrünket csakis éjszaka álm közben
ami elmúlt s ami éppen most van múlóban
vagy hamarosan esetleg idővel el fog múlni
mi vagyunk azok a múltékonyak hullékonyak
őszi falevelek gyenge szélben tomboló viharban
kiáltanánk de nem jön ki hang a szánkon
mert már szánk sincs mert már semmink sincs
nincstelenek lettünk hitetlenek s hiteltelenek
mindazt mi elmúlt bennünk s körülöttünk tovább cipeljük
észrevétlenül nem érezzük a terhet a teher alatti megszakadást
mert egyszer csak pehellyé válik a súly s áldássá az istencsapás

TÉBOLY

SNITT

Hajlott korú hölgy, hófehér haj, sápadt arc,
nyakában öt gyöngysor, mindkét csuklóján
harsánykék karperec, egykedvűen ül,
majd hirtelen földerül, amikor átadják neki
Jánoskát, a porcelán cipészinast.
Magához öleli, szorongatja, becézgeti,
mindig is porcelán fiúbabára vágyott,

porcelánkislánya már van.
Aztán egy váratlan mozdulattal
messzire hajtja ajándékát,
Jánoska röpül, s darabjaira hull,
csupán a feje marad egészben:
egy elegáns mozdulattal az ágy alá gurul.
Soha nem kerül elő, nyomavész.

Porcelán bonbontartót melenget
kezében a hajlott korú hölgy,
nézi, nézi, közben mosolyra húzódik
a szája, megcsillan szemében egy
kislánykori vágy... a porcelán bonbontartót
a földre ejti, utána nyúl és felemeli,
nem repedt meg, nem tört el,
csak azok a régi-régi bonbonok
gördülnek szerteszéjjel:
félig félelemmel, félig reménnyel.

FOGHÍJAS ÖRÖKKÉVALÓSÁG

Azt mondtad, hogy csak kenyérért mentél az üzletbe,
s én eközben eladtam a házad mindenestől,
már a zárat is kicserélték a kapun az új tulajdonosok,
fél óra az egész, s minden megváltozott,
mire megjöttél, már nem volt otthonod.
Álltunk a kapu előtt, s valami csodában bízunk,
de nem történt csoda. Most mihez kezdjek?
Kérdezted kétségbeesve. Nem tudom, válaszoltam
megrökönyödve, jöhetnél hozzám, de hová fektetnélek?
Hogy tehetted ezt velem, ismételtgetted zokogva,
próbáltalak vigasztalni, de nem ment.
Én nem adtam el a házad, nem is adhattam
el ilyen rövid idő alatt, lehet az egészet csak álmodtad,
az is megeshet, hogy én álmodtam, vagy mindketten

ugyanazt álmodtuk. Akkor miért van új zár a kapun,
miért járkálnak az udvaron idegenek, miért olyan
nyomasztó a máskor kellemesen bársonyos csend?
Pereskedjünk, ajánlottam fel készségesen.
Nem, nem, ráztad a fejed, azt nem lehet,
senki sem hiszi el, hogy amíg én
kenyérért mentem az üzletbe, te eladtad a házam.
Akkor vonuljunk vissza álmainkba, te a tiédbe,
én az enyémbé, vagy fordítva, de közösködhetünk is,
osztozhatunk véges és végtelen álmokon
a foghíjas örökkévalóságban.

TITOK

Magam is rejtély titkok közt élek
használt sejtelmet újra cserélek

Szívemen ködfolt reszkető árnyak
csönd végén lakom otthonom árny-lak

Belép egy csillag szemét lesütve
aranya nincs már csak pár ezüstje.

*Választóvonal, 2020, Budakalász
(kő, iszap, 8 m)*